

Leo Trotskij

Resolution från EKKI:s utvidgade plenum om det franska kommunistpartiet

(Antagen efter kamrat Trotskijs rapport)

11 juni 1922

Program, taktik, stadgar

Den viktigaste uppgiften för det franska partiets stundande konvent är att anta ett program, taktik och stadgar som står helt i överensstämmelse med partiets uppgifter under den nuvarande förberedande epoken inför den sociala revolutionen. Det är nödvändigt att omedelbart gripa sig an med att utarbeta förslag och att publicera dem, både i det franska partiets organ och i hela internationalens organ, så att alla kommunistpartiers och EKKI:s kunskaper och erfarenheter har kan tas med i diskussionen och utarbetandet av grundläggande dokument som kommer att säkerställa den fullständiga sammansmältningen och kampberedskapen hos den franska arbetarklassens parti.

Partiets uppbyggnad

Centralkommittén. Skapandet av en homogen centralkommitté, som är kapabel att säkerställa en partiledning baserad på de beslut som antagits av internationella och nationella kommunistiska kongresser, måste noga förberedas redan nu och därefter framläggas på nästa partikongress.

Det måste accepteras som en ovillkorlig nödvändighet att mer än hälften av centralkommitténs medlemmar utgörs av arbetare som verkligen har nära band till massorna.

Alla medlemmar i centralkommittén måste antingen ägna sig heltid åt parti- eller fackföreningsarbete; eller så måste de vara arbetare vars arbete binder dem till de arbetande massornas liv. Att välja kandidater enligt dessa villkor, kontrollera deras bakgrund och deras politiska stabilitet, och på ett eller annat sätt göra dem kända för de lokala partiorganisationerna – allt detta är den viktigaste delen av förberedelsearbetet som naturligt faller på de medlemmar i dagens centralkommittén som helt baserar sig på Kominterns resolutioner och som vill försäkra sig om att de även genomförs organisatoriskt.

I en centralkommitté med en sådan sammansättning kommer majoriteten av medlemmarna att förkroppsliga banden mellan centralkommittén och de lokala organisationerna, fackföreningarna, pressen osv. Samtidigt måste det väljas en permanent fungerande Politisk byrå bland personerna i centralkommittén. Detta organ ska finnas i Paris; i sina händer samla alla trådar i det ledande partiarbetet; förbereda allt nödvändigt material för att klargöra de främsta och viktigaste besluten som hela centralkommittén tar; och se till att dessa beslut verkligen genomförs av centralkommitténs generalsekreterare.

Disciplin

Centralkommittén måste kunna utesluta varje medlem eller grupp från partiet, närhelst det är berättigat utifrån situationen och av politiska skäl.

I fall som kräver en grundlig utredning av disciplinöverträdelser eller andra handlingar och brott mot partiets intressen kan centralkommittén hänskjuta frågan till kommittén för konflikter och klagomål.

Men i fall där den politiska karaktären på frågan är ställt utom all tvivel och där partiets grundläggande intressen kräver uteslutning tar centralkommittén själv hand om uteslutningen och dess beslut kan endast överklagas till partiets konvent.

Seinefederationen

Seineorganisationen är av särskild vikt för den franska kommunismens öde och följaktligen för världskommunismen. Med utgångspunkt från denna bedömning anser Internationalen det vara nödvändigt att uppmana kommunisterna i Seinefederationen såväl som i vårt franska parti som helhet att göra drastiska förändringar i de grundvalar som Seineorganisationen idag är uppbyggd på.

Den federalistiska grunden är helt oförenlig med den revolutionära organisationens faktiska intressen. Hänvisningar till den sovjetiska republikens federativa konstitution måste anses vara i grunden felaktiga, eftersom kommunistpartiets organisation inte kan identifieras med en organisation i sovjetstaten. I alla de federativa republikerna är kommunistpartiet enat och strikt centraliserat. Kommunisterna i Ukraina, i Georgien, i Azerbadjan och annorstädes är inte sammankopplade med kommunisterna i Moskva, Petersburg osv, genom federalistiska inslag utan genom den striktaste demokratiska centralism. Endast tack vare enheten i denna arbetarklassens centraliserade organisation kunde Sovjetryssland försvara sig under kampen mot sina otaliga fiender. Internationalen varnar kategoriskt emot att tillämpa federalistiska och autonoma principer i ett revolutionärt parti som måste vara den revolutionära handlingens mäktiga hävstång.

Att sätta en kommitté med hundra medlemmar i ledningen för partiorganisationen är faktiskt att beröva organisationen varje konsekvent och fast ledarskap.

I överensstämmelse med Kommunistiska internationalens organisationsprinciper måste Seineorganisationen i sin ledning ha en kommitté, liten till antalet, vars medlemmar väljs enligt den demokratiska centralismens princip och som är villkorslöst ansvarig för Seineorganisationens politiska och organisatoriska ledning.

Med tanke på den ovan nämnda särskilda betydelsen av Seineorganisationen, måste man samtidigt inse vikten av att två eller tre medlemmar av centralkommittén även sitter med som medlemmar i Seinekommittén (antingen genom att till centralkommittén välja motsvarande arbetare i Seineorganisationen eller genom att inkludera centralkommittémedlemmar i Seinekommittén genom ett specialbeslut av centralkommittén). Detta kommer att säkerställa de nödvändiga banden mellan det ledande particentrumet och dess viktigaste organisation.

Fackföreningsfrågan

Internationalen hävdar att den största faran för den franska arbetarklassen och då speciellt fackföreningsrörelsen utgörs av individualistiska, småborgerliga element som är fientligt inställda till den proletära disciplinens anda och skickliga på att kringgå all organisatorisk kontroll över sina aktiviteter. I skepnad av personer som Verdier, Quinton och andra ser vi ett slags aktivister som under en rökråd av fraser om fackföreningsautonomi organiserar sina egna små klickar inom fackföreningarna och försöker ta ledningen över rörelsen, utan att erbjuda den organiserade arbetarklassen några garantier för en korrekt ledning eller ens en vanlig lojalitet gentemot arbetarnas intressen. Aktiviteterna hos denna slags småborgerliga individualister är ännu farligare eftersom de, såsom Verdier, Quinton och de övriga, t o m smyger sig in i vårt partis led. Och samtidigt som de sveper in sig i dess auktoritet, men utan att underordna sig dess kontroll, utför de ett djupgående demoraliserande arbete, ställer partiet mot fackföreningarna och förgiftar de ömsesidiga relationerna mellan dem.

Efter att ha för egen del utnyttjat partiets gästfrihet har dessa element efteråt glatt lämnat dess led på grund av kraven på ideologisk fasthet, disciplin och förpliktelser, dvs partiets regim är främmande för andan hos dessa arbetarrörelsens tjuvskyttar.

Internationalen anser det vara en ovillkorlig plikt för alla arbetarklassens framskridna och medvetna element och framför allt kommunistpartiets ledande organ att föra ett skoningslöst krig mot dessa yttringar och de som är ansvariga för detta. Partiet måste självklart grundligt och fullständigt rensas från Verdiers och Quintons själsbröder, om några fortfarande finns kvar i dess led.

Det är därför nödvändigt att under konventet i Saint Etienne, i samarbete med kommunistfraktionen och dess byrå, identifiera och avslöja de pseudokommunister som anser att både partiet och fackföreningarna är en arena som står öppen för ansvarslösa katteriers operationer. De måste skoningslöst kastas ut från våra led, för att de i framtiden inte ska kunna orsaka arbetarklassen samma oöverskådliga skada som de gjort tidigare och gör idag.

* * *

Med vetskap om det faktum att det finns kommunister, partimedlemmar, i dessa fackföreningar som stannat kvar inom CGT, måste det slås fast att det är en ovillkorlig plikten för partiet att upprätthålla korrekta organisatoriska band med dessa kamrater.

Kommunister inom de reformistiska fackföreningarna måste organisera korrekt fungerade particeller, nära knutna till motsvarande partiorgan.

Oberoende av hur de ömsesidiga relationerna mellan CGT och CGTU slutligen löses och oberoende av partiets framtida uppträdande i kampen mot reformisterna, måste kommunisterna föra en kamp inifrån för att vinna alla CGT:s organ.

Enhetsfronten

Internationalen försäkrar att pressen och det franska kommunistpartiets ledande organ har givit partiet helt felaktig information om innebörden och vikten av enhetsfronttaktiken. Internationalen avfärdar rätt och slätt de ytliga bedömningarna från journalister som vill se ett återupplivande av reformism där det handlar om en förbättring av kampmetoden mot reformismen.

Försöket att framställa bildandet av de nios kommitté som bildandet av ett ledande organ som står över de tre internationerna härrör ur en fullständig vanföreställning om Kommunistiska internationalens anda och karaktär. Att göra så är att sammanblanda Kommunistiska internationalen med de gamla och rent parlamentariskt reformistiska organisationerna, vars delegater och representanter klättrar på de organiserade arbetande massornas ryggar och dikterar sin vilja för dem. Med tanke på den Kommunistiska internationalen karaktär och andan i den proletära disciplinen utgör de tre delegaterna, som utsetts till de nios kommitté, endast ett provisoriskt verkställande organ med ett fastställt mål som står under Kominterns villkorslösa kontroll.

Det franska proletariatets ärorikaste blad i historien – Pariskommunen – var inget annat än ett block bestående av alla organisationer och schatteringar inom den franska arbetarklassen, förenade mot borgarklassen. Även om Kommunen, trots upprättandet av enhetsfronten, snabbt krossades, så kan förklaringen till detta framförallt sökas i det faktum att enhetsfronten inte vid sin vänstra flank hade en verkligt revolutionär, disciplinerad och beslutsam organisation, i stånd att snabbt vinna ledningen i händelsernas eld.

I just denna betydelse var Kommunen en arbetarregering – ett block bestående av arbetarklassens partier och grupper, mot borgarklassen. Som en arbetarregering representerade

Kommunen inget annat än ett steg mot att upprätta den socialistiska samhällsordningen. Det klassmedvetna franska proletariatet behöver bara grundligt begrunda erfarenheterna från Kommunen för att i sin egen heroiska historia finna alla nödvändiga argument till förmån för enhetsfrontens sanna revolutionära taktik, tillsammans med kravet på en arbetarregering som följer på denna taktik.

* * *

Idén om ett "Vänsterblock" kan under dagens förhållanden fördärva väldigt många arbetare som har liten eller ingen politisk erfarenhet. Det franska kommunistpartiet måste ha detta perspektiv i åtanke vilket utgör en mycket allvarlig fara. Mot idén om ett "Vänsterblock", måste det kommunistiska partiet i hela sin dagliga propaganda systematiskt ställa idén om ett block bestående av alla arbetare mot borgarklassen. Det är underförstått att partiet i val överallt måste ställa upp med egen kommunistiska valsedel, oberoende av alla andra.

Endast om en sådan taktik ståndaktigt genomförs på alla områden (ekonomiska, politiska, lokala osv), kan man minska antalet arbetare som skulle kunna sugas in i "Vänsterblockets" inflytelsesfär till ett minimum; endast en sådan taktik kan utvidga partiets inflytandet över de kretsar av arbetare som är opåverkade av det.

Om partipressen

Den politiska och teoretiska nivån hos majoriteten av partimedlemmarna kan höjas enbart på ett villkor, nämligen: förutsatt att den ledande partipressen helt bryter helt med den borgerliga journalistikens vanor och seder och inte ställer sina spalter till förfogande för den ena eller den andra journalisten som uttrycker sina egna personliga uppfattningar, utan för partiet som systematiskt och planmässigt vidarebefordrar sina tankar och sin egen vilja genom sina egna journalister. För detta ändamål måste de viktiga ledare som ägnas åt principiella och konsekventa klargöranden rörande världshändelser såväl som inhemskt ekonomiskt och politiskt liv vara osignerade, dvs. inte vara en enskilds åsikter utan partiets egen röst. Centralkommittén måste genom sina motsvarande organ ständigt kontrollera och övervaka pressen, ge den fastställda uppgifter som utgår från den politiska situationen; och på så sätt säkerställa fullständig harmoni mellan den egna pressens arbete och sitt eget arbete inom partiet såväl som i den politiska kampen som helhet. Det kan inte och borde inte förekomma artiklar i form av ledare, även om de är signerade, som kritiserar beslut som redan antagits av Kommunistiska internationalen eller det franska partiet och som måste genomföras. Om ledande partiorgan anser att sådana artiklar behöver publiceras för att fullständigt klargöra en fråga, då ska dessa artiklar endast tas in som diskussionsartiklar tillsammans med en av ledarredaktionen författad exakt presentation av det redan antagna partibeslutet i frågan och med ett kraftfullt försvar av dessa besluten i ledare.

Fraktionsfrågan

Internationalen konstaterar att det inom det franska partiet, jämsides med andra uttryck för krisen, finns märkbara symptom på att fraktioner återupplivas.

Partiets extrema högerflygel, som koncentreras kring tidningen *Journal du Peuple*, fick ett inflytande i ledande partikretsar och i partipressen som inte alls motsvarade dess faktiska ideologiska och politiska betydelse. Frånvaron av beslutsamma motåtgärder från centralkommittén ledde ofrånkomligen till försök att återuppväcka en vänsterfraktion. En kamp mellan dessa två fraktioner kommer i sin tur oundvikligen att åderlåta partiets stridsförmåga och kan i framtiden bli ett hot mot dess enighet.

Internationalen är helt övertygad om att det endast genom att fullständigt konsolidera partiets förkrossande majoritet mot den ynkliga högerflygeln och kraftfullt genomdriva alla beslut

som tas av den aktuella konferensen kommer att kunna slå undan benen för alla fraktionsgrupperingar.

Samtidigt anmodar Internationalen på det bestämdaste vänsterflygeln, att samtidigt som den framgent fortsätter att försvara den revolutionära kommunismens principer, inte på något sätt utkristalliserar sig som en separat fraktion, utan utför sitt arbete inom partiets allmänna partiinstitutioner och –organisationer och gör allt i sin makt för att främja samarbetet med partiets centrala kärna i allt praktiskt arbete och i synnerhet i kampen mot de reformistiska, pacifistiska och anarkosyndikalistiska avvikelserna.

Dagstidningen l'Internationale och dess redaktör kamrat Daniel Renoult

Chefredaktören på den parisiska dagliga kvällstidningen *l'Internationale*, och medlem av partiets centralkommitté, kamrat Daniel Renoult tog en mycket aktiv del i arbetet vid det utvidgade EKKI-mötet i februari.. Dessutom nådde EKKI fullständig enighet i alla frågor utom enhetsfronten, med alla medlemmarna av den franska delegationen, inklusive kamrat Renoult.

När det gäller frågan om enhetsfronten deklarerade kamrat Renoult, som talade som referent och som senare röstade med majoriteten av den franska delegationen mot enhetsfrontstaktiken, icke desto mindre mycket kategoriskt och högtidligt att de franska kommunisterna, som revolutionens lojala soldater, utan några reservationer kommer att underkasta sig beslutet som antogs efter en lång och lojal diskussion.

Förpliktelseerna, som delegationen från centralkommittén åtog sig, blev ej utförda i dess väsentligaste aspekter på grund av bristande energi och beslutsamhet i själva genomförande från centralkommitténs sida. Den viktigaste orsaken för underlåtenheten att genomföra det antagna beslutet och för spänningarna mellan Internationalen och dess franska sektion står emellertid enligt denna konferens att finna i uppförandet hos dagstidningen *l'Internationale* och dess redaktör.

Helt i strid med de åtaganden som accepterats och hans eget högtidliga löfte har kamrat Daniel Renoult, istället för att klargöra de antagna besluten och istället för att uppmana till deras enhälliga genomförande, engagerat sig i en bitter kampanj mot enhetsfrontstaktiken och mot hela Kommunistiska internationalen. Han har dessutom inte begränsat sig till en litterär polemik, utan kamrat Daniel Renoult har tagit till orda vid sådana officiella samlingar som Seineorganisationens konferens för att uppmana till en demonstrativ omröstning mot enhetsfrontspolitiken.

Med hänsyn till kamrat Daniel Renoults grova överträdelse av sina plikter som medlem av Kommunistiska internationalen och med hänsyn till hans åsidosättande av de åtaganden han själv antog och svor heligt att fullgöra, röstar det utökade plenumet att fördöma kamrat Daniel Renoult i hans egenskap av det franska partiets delegat till Moskva och som redaktör för dagstidningen *l'Internationale*.

Samtidigt föreslår Internationalen centralkommittén och dess generalsekreterare att vidta alla nödvändiga åtgärder för att under de månader som fortfarande återstår till partikonventet förvandla dagstidningen *l'Internationale* till ett organ som faktiskt genomför Kommunistiska internationalens beslut.

Fallet Fabre

Uteslutningen av Fabre och hans tidning från partiet utgör en del av kampen mot den intellektuella anarkojournalistikens bohemiska anda som, speciellt i Frankrike, ständigt antar anarkismens och opportunismens alla former och färgskalor för att ständigt avslutas med att

hugga arbetarklassen i ryggen. Detta är det laboratorium som Briand och Hervé¹ och hundratals andra kom ifrån. Internationalen förväntar sig fullt och fast att såväl centralkommittén som partipressen kommer att förklara den politiska innebörden i Fabres uteslutning för de arbetande massorna. Enbart på detta villkor kommer den vidtagna åtgärden att visa sig vara en dödsdom för Fabreismen i partiet; och den kommunistiska allmänna opinionen kommer att förvärva den revolutionära fasthet där journalistiska äventyrligheter alltid med lätthet kommer att förkastas av partiets djupa led.

Det stundade partikonventet

Förberedelserna för nästkommande partikonvent måste genomföras under parollen att kämpa för partiets ideologiska och organisatoriska konsolidering – mot de småborgerligt pacifistiska, anarkosyndikalistiska och verbalt revolutionära tendenserna, mot de teorier som identifierar proletariatet med bondeklassen och som på så sätt riktas mot partiets klasskaraktär osv. Med tanke på det faktum att de ovannämnda riktningarna redan har lyckats skapa extrem förvirring i partiets medvetande, måste partipressen skapa klarhet i alla dessa frågor, friska upp partiets minne med Kommunistiska internationalens motsvarande resolutioner, speciellt gäller detta de 21 villkoren för partier som är anslutna till Tredje internationalen. Alla dessa beslut måste belysas genom förra årets erfarenheter eller illustreras med exempel på litterära och politiska uttalanden från ett antal framträdande partiarbetare som uppenbarligen är oförenliga med dessa resolutioner.

Datum för konventet måste ordnas genom en överenskommelse mellan centralkommittén och EKKI.

Centralkommitténs upprop

Med tanke på behovet av en grundlig förändring av det franska partiets interna politik, vilket bara kan förverkligas genom att den överväldigande majoriteten av dess medlemmar medverkar medvetet, anser Internationalen det önskvärt att centralkommittén publicerar ett motsvarande högtidligt upprop, riktat till hela partiet. Detta upprop ska förklara huvudinnehållet i de beslut som det innevarande utökade plenumet har antagit och som är utformade för att öppna en ny era i det franska kommunistpartiets liv.

Översättning: *Per-Olov Eklund*

¹ Gustave Hervé, förutvarande anarkist, ledde före första världskriget extremvänstern inom det franska socialistpartiet. Såsom redaktör för och utgivare av tidskriften *Guerre Social* (Klasskrig) signerade han på den tiden sina artiklar med pseudonymen *Sans-Patrie* (Mannen utan fosterland). När första världskriget bröt ut döpte Hervé om sin tidskrift till *Victoire* och omvandlade sin "revolutionära anarkism" till "republikansk" monarkism, där han hyllade tsaren den dag då striderna inleddes. Efter kriget steg han fram som en fanatisk monarkist och reaktionär.